

Arrest

nr. 157 408 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing die getroffen werd op 25 maart 2015 luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN DE HOEDANIGHEID VAN STUDENTE

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 16/02/2015 bij de burgemeester van Zaventem door M.E. (...) onderdaan van Servië, (...) in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene van de gemeentelijke diensten van Zaventem een aankomstverklaring geldig van 02/01/2015 tot en met 04/03/2015 heeft verkregen.

Overwegende dat betrokkene op 16/02/2015 een aanvraag indiende teneinde een verblijfstitel als student te bekomen.

Overwegende dat betrokkene ter staving van laatstgenoemde aanvraag een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 voorlegt ondertekend door een persoon die woonachtig is in België, om de financiële dekking van het verblijf te bewijzen. De solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene is ontoereikend. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en de betaalfiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en in die van zijn huisgezin (4 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. De financiële dekking van het verblijf van de student is bijgevolg niet gegarandeerd.

Overwegende dat de betrokkene haar voornemen niet bewijst om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten, noch door het voorleggen van een toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar, noch door het voorleggen van een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen in deze richting aanbieden.

Gelet op de boven aangehaalde elementen, dient de door betrokkene ingediende aanvraag geweigerd te worden en dient betrokkene gevolg te geven aan het haar heden betekende bevel om het grondgebied te verlaten”.

1.2. De tweede bestreden beslissing die eveneens werd getroffen op 25 maart 2015 luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° ° wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te : leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overwegende dat de geldigheid van de aan betrokkene afgegeven aankomstverklaring sedert 04/03/2015 is verlopen en de door haar op 16/02/2015 ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student heden werd geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Zij formuleert deze exceptie als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

3/6

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze verwijst naar het feit dat verzoeksters aanvraag van 16 februari 2015 om een verblijfstitel te verkrijgen in de hoedanigheid van student werd geweigerd. Verzoekster ontwikkelt een middel tegen deze beslissing. Indien dit middel gegrond is en de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, kan niet anders dan worden besloten dat dit gevolgen heeft voor de tweede bestreden beslissing aangezien de verwerende partij zelf in deze beslissing de link maakt met de eerste bestreden beslissing. In die omstandigheden kan niet worden besloten tot het ontzeggen van het belang van verzoekster bij het bestrijden van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 60 en 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en “afwezige motivatie, onjuist of onvoldoende” .

Zij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 60 uit de wet van 15 december 1980 beschrijft hoe men de middelen van bestaan moet bewijzen, in het begrip van de Belgische staat voor een student, van Belgische afkomst of een vreemdeling in kwestie van het op zich nemen van de kosten van de dagelijkse noodzakelijkheden, gezondheid, studies en het repatriëren van de vreemdeling van op zijn minst 1 studiejaar.

Artikel 61 vernoemd in welke omstandigheden de Minister de vreemdeling het terrein kan doen verlaten, wie toegelaten was om zijn studies in België te ondergaan, als hij niet langer in staat is te bewijzen dat hij over de nodige middelen bezit. De wet verteld in welke situaties deze van toepassing kan zijn.

De beslissing van de administratieve autoriteit moet duidelijk en precies zijn om begrijpelijk te zijn voor de belanghebbende alsook toegekend zijn door de rechtszitting om een controle feitelijk te maken.

De aanvallende partij verklaart dat het salaris van de garant onvoldoende is en niet kan zorgen voor zijn persoonlijke noden, noch die van de personen onder zijn zorg en de kosten voor een student.

De vreemdeling heeft zijn identiteit niet voldoende bewezen, noch het studieplan dat hij wenst te volgen.

Aldus:

De aanvallende partij verklaart niets over het maandelijkse inkomen van de garant, noch zijn reële kosten. De aanvallende partij zegt niets over de elementen die hun dreven tot de conclusie dat de garant niet financieel kan zorgen voor zichzelf, zijn familie noch zijn studiegeld.

Geen enkel concreet element wordt voorgelegd (maandelijkse huur, voedsel, transport, gezondheid, etc...) om de financiële tekortkoming te bewijzen.

De aanvrager heeft een certificaat van aankomst ingediend en een bewijs van inschrijving voor een Franse cursus.

De Franse cursus is nodig om de aanvrager latere studies toe te staan.

Op basis van al het voorafgaande moet de beslissing geannuleerd worden.

Gelieve de beslissing te annuleren.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op twee motieven die haar elk op zich kunnen schragen. Slechts indien verzoekster gegronde kritiek uit op de twee schragende motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster hoofdzakelijk kritiek uit op het motief in de eerste bestreden beslissing dat steunt op de toepassing van artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Het andere schragende motief, *“Overwegende dat de betrokkene haar voornemen niet bewijst om na haar voorbereidend jaar in België een hogere studie voort te zetten, noch door het voorleggen van een toelatingsbrief van een hogere onderwijsinstelling voor het volgende academiejaar, noch door het voorleggen van een gedetailleerd studieplan met opgave van de richting die zij wil volgen en van de onderwijsinstellingen die opleidingen in deze richting aanbieden”*, steunt op de toepassing van artikel 59 van de Vreemdelingenwet. Artikel 59, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt: *“Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”* Hieruit blijkt derhalve dat een bewijs dient te worden verstrekt dat het onderwijs met beperkt uurrooster de hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken. De eerste bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster dit bewijs niet levert. Deze vaststelling kan verzoekster niet aan het wankelen brengen door haar eenvoudig betoog *“De Franse cursus is nodig om de aanvrager latere studies toe te staan.”*

3.5. Aangezien verzoekster het motief van de eerste bestreden beslissing dat steunt op artikel 59 van de Vreemdelingenwet niet onderuit kan halen wordt de kritiek van verzoekster op het motief dat steunt op artikel 61 van de Vreemdelingenwet niet behandeld.

3.6. Waar verzoekster in de aanhef van haar verzoekschrift nog opwerpt, *“Verzoekende partij vraagt in hoofdorde dat hem het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en dat aldus de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen wordt hervormd”* dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissingen geen uitstaans hebben met de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat de Raad optredend als annulatierechter in deze daartoe alleszins niet de rechtsmacht heeft.

3.7. Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA